

Resolució 32/2020, de 16 de gener

Número d'expedient de la reclamació: 690/2019

Administració reclamada: Diputació de Girona

Informació reclamada: Inversió en publicitat institucional i subvencions a mitjans de comunicació.

Sentit de la resolució: Estimació

Resum: La GAIP ha resultat en diverses ocasions que les causes d'inadmissibilitat establertes per la legislació estatal, en la mesura en què protegeixen les necessitats i conveniències de les Administracions públiques, en perjudici del dret d'accés a la informació pública, no impedeixen a les lleis autonòmiques subjectar les administracions respectives a causes més limitades d'inadmissibilitat, en benefici del dret d'accés a la informació; per tant, cal entendre que a les administracions catalanes el fet que una sol·licitud sigui reiterativa d'una altra sol·licitud anterior no constitueix una causa d'inadmissibilitat; això no treu, tanmateix, que si aquesta reiteració fos abusiva es podria inadmetre per aquest motiu, però no és aquest el cas; el fet que la sol·licitud de la que deriva aquesta Reclamació sigui manifestament reiterativa d'una sol·licitud anterior no qüestiona que hagi de ser atesa i tramitada per la Diputació, i menys encara si hom té en compte que aquesta Administració no va facilitar la informació demanada per la primera sol·licitud. A més, el dret general d'accés a la informació sol·licitada s'ha de considerar reforçat en base a dues consideracions; per una banda, per la condició de periodista que té la persona reclamant, de manera que a més del dret d'accés a la informació pública, amb la seva sol·licitud exerceix també el dret d'informació de l'article 20 de la Constitució; per una altra, perquè l'objecte de la sol·licitud incideix directament en matèries especialment rellevants per al dret d'accés a la informació pública i la seva funció bàsica de control social dels poders públics, com són el control de la destinació dels recursos públics i les relacions entre el poder polític i administratiu i els mitjans de comunicació. Si bé és cert que les Administracions públiques no tenen obligacions de publicitat activa (les definides pel títol II de l'LTAIPBG) fins a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el dret d'accés a la informació pública (que és precisament el que s'està exercint en aquest procediment) es projecta, segons l'article 2.b LTAIPBG, sobre tota la informació elaborada per l'Administració i la que es troba en el seu poder, sense cap requisit ni limitació derivada de la data de la seva elaboració o adquisició. La Diputació es limita a invocar la causa d'inadmissibilitat de la tasca complexa d'elaboració, sense motivar en absolut la seva concurrència en el cas concret; en atenció a les anteriors consideracions, aquesta mancança de la motivació més elemental obliga a rebutjar la concurrència de la causa d'inadmissibilitat invocada i concloure que la Diputació està jurídicament obligada a facilitar la informació sol·licitada. Si bé és exigible l'esforç que sigui necessari perquè les Administracions públiques facilitin la informació sol·licitada per la ciutadania, especialment en un cas com aquest, en el que en exercici també del dret d'informació es demanen dades sobre disposició de recursos públics destinats a empreses de comunicació social, aquesta exigència sens dubte és menor, per raons de proporcionalitat, quan es tracta d'atendre, més que l'accés a la informació, la comoditat de la persona reclamant.

Paraules clau: Diputacions. Periodista. Publicitat institucional. Subvencions. Mitjans de Comunicació. Reclamació contra silenci. Sol·licitud reiterativa. Informació anterior a l'LTAIPBG. Causes d'inadmissibilitat. Tasca complexa. Proporcionalitat.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 8 de novembre de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 690/2019, presentada per un periodista contra la Diputació de Girona, en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 13 de setembre de 2019 la persona reclamant demana a la Diputació de Girona, a través del web de transparència de la Generalitat (la sol·licitud entra a la Diputació el 18 de setembre de 2019), la informació següent: *La inversió feta des de 2007 fins a 2018, ambdós inclosos, en publicitat institucional, organitzada per quanties i empreses de mitjans beneficiàries, desglossat de la manera que es troba en les pàgines de la 30 a 40 de la Memòria de la Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional 2017. La inversió duta a terme en concepte de concessió de subvencions estructurals a mitjans informatius digitals de titularitat privada en català o aranès, corresponents als anys 2007 a 2018, ambdós inclosos, desglossat de la manera que es troba a les pàgines de la 30 a 40 de la Memòria de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional 2017. La inversió duta a terme en subvencions a mitjans informatius en general, no només digitals, corresponents als anys 2007 a 2018, ambdós inclosos, desglossat de la manera que es troba a les pàgines de la 30 a 40 de la Memòria de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional 2017. Tot en una fulla de càlcul. En cas que la Diputació al·legui tasca complexa d'elaboració necessito que indiquin de quina manera tenen enregistrada aquesta informació, de forma que expliquin el per què de la complexitat.*

Exposa el següent motiu de la sol·licitud: *Investigació periodística i necessitat de reiniciar el procés. Amb data de 25/04/2019 vaig entregar una petició a la Generalitat que aquesta administració va derivar a la Diputació de Girona el 26/04/2019. El 06/05/2019 obtindria resposta de l'administració en qüestió amb el núm. d'expedient 2019/4972 en què se m'informava que se m'anotava la sol·licitud. Tres dies després, el 9 de maig, rebria una trucada de XXXX, la persona responsable del traspàs informatiu, en què em comunicava que només em passarien informació a partir del moment en què la llei de transparència entra en vigor ja que és l'única que tenen. El 27/05/2019 rebria la notificació de la Diputació en què asseguraven que s'estimava el que havia demanat amb el codi IFIMI-NJWXW-CYLO6. Tal i com queda palès al document 35_documentDownload de la GAIP, no se'm facilita la informació de la forma que ho demano, segregada per empreses de mitjans i no per suport (televisió, ràdio, etc.), com ho fa la Diputació, i l'article 2.b de la LTAIPBG és clar contradient el que va afirmar el senyor XXXX: han d'aportar tot allò que tinguin, no només*

el que s'enregistra un cop que entra en vigor la llei de transparència. És per aquest motiu que reinicio el procediment. Adjunta la Resolució de la GAIP 522/2019, sobre la Reclamació 488/2019.

3. La Reclamació presentada el 8 de novembre de 2019 reitera la sol·licitud i els motius pels quals es presenta i indica que la Diputació no ha facilitat la informació sol·licitada.
4. El 12 de novembre de 2019 la GAIP comunica la Reclamació a la Diputació de Girona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació. També li demana el nom de la persona que representarà la Diputació en el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant.
5. L'11 de desembre de 2019 la GAIP rep l'informe de la Diputació, que explica que la mateixa sol·licitud va ser presentada el 26 d'abril de 2019 i resolta per la Diputació el 24 de maig del mateix any, resolució que va ser impugnada davant la GAIP amb la Reclamació 341/2019, que va finalitzar amb la pèrdua sobrevinguda del seu objecte.

L'informe inclou una còpia del Decret de 24 de maig de 2019, que estima la sol·licitud de la persona reclamant de 26 d'abril de 2019 i li facilita, per als anys 2015 a 2018, ambdós inclosos, la suma total de despeses anuals assumides per la Diputació per a cada un dels conceptes següents: diaris i setmanaris, televisions locals, emissores de ràdio, mitjans digitals i revistes (suma que per a tots els conceptes indicats es situa a l'entorn dels 400.000 € anuals). En aquesta relació de despeses es justifica el fet de no facilitar les anteriors a 2015 en l'argument de què la legislació de transparència no va entrar en vigor fins el 2015.

L'informe argumenta ara que en el procediment anterior la Diputació només va facilitar informació posterior a l'entrada en vigor de l'LTAIPBG perquè l'anterior no estaria sistematitzada i la seva posada a disposició de la persona reclamant requeriria una tasca complexa d'elaboració.

Davant del requeriment indicat a l'antecedent anterior, la Diputació designa els seus representants a la mediació sol·licitada per la persona reclamant.

L'informe adjunta l'expedient amb les comunicacions i documentació generades arrel de la sol·licitud inicial de 26 d'abril de 2019.

6. El 16 de desembre de 2019 la GAIP trasllada la informació facilitada per la Diputació a la persona reclamant i inicia els tràmits per celebrar la primera sessió de mediació.
7. El 10 de gener de 2020 té lloc la primera sessió de mediació, que és aixecada pel mediador un cop constatada la seva inviabilitat, motiu pel qual la Reclamació ha de ser resolta mitjançant resolució del Ple de la GAIP. A l'inici de la sessió la representació de la Diputació insisteix en què

la informació sol·licitada pendent de lliurar a la persona reclamant no es pot facilitar perquè no existeix i caldria una tasca complexa per elaborar-la en el format sol·licitat; tot i que el mediador proposa que s'acreditin o argumentin mitjançant un informe addicional, de cara la resolució de la Reclamació, les causes i manifestacions concretes de la tasca complexa requerida suposadament per atendre la sol·licitud, la representació de la Diputació no ho fa en el decurs de la sessió i amb un correu electrònic del mateix dia manifesta expressament que no ho farà.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *"Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol"*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *"el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei"*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *"la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei"*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *"Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda"*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *"El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis"*.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *"2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública,*

l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *"Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".*

2. Sol·licitud reiterativa

Els antecedents posen de manifest que la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació és idèntica a una sol·licitud anterior, i així ho assenyala la Diputació, com també l'actual Reclamació és similar a la que la mateixa persona reclamant va presentar en relació amb la sol·licitud idèntica precedent. Aquesta circumstància justifica la necessitat de valorar l'eventual concurrència d'una causa d'inadmissibilitat per aquest motiu, malgrat que la Diputació no la invoqui.

L'article 18.1.e de la Llei estatal bàsica 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), estableix la inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública que siguin manifestament repetitives o tinguin un caràcter abusiu no justificat amb la finalitat de transparència d'aquesta Llei. Aquesta causa d'inadmissibilitat no està recollida per l'LTAIPBG, malgrat que el seu article 29 reproduïx altres causes d'inadmissibilitat de l'article 18 LTAIPBGE.

La GAIP ha resultat en diverses ocasions que les causes d'inadmissibilitat establertes per la legislació estatal, en la mesura que protegeixen les necessitats i conveniències de les Administracions públiques, en perjudici del dret d'accés a la informació pública, no impedeixen a les lleis autonòmiques subjectar les administracions respectives a causes més limitades d'inadmissibilitat, en benefici del dret d'accés a la informació. Per tant, cal entendre que a les administracions catalanes el fet que una sol·licitud sigui reiterativa d'una altra sol·licitud anterior no constitueix una causa d'inadmissibilitat. Això no treu, tanmateix, que si aquesta reiteració fos abusiva es podria inadmetre per aquest motiu, però no és aquest el cas.

Per tant, el fet que la sol·licitud de la que deriva aquesta Reclamació sigui manifestament reiterativa d'una sol·licitud anterior no qüestiona que hagi de ser atesa i tramitada per la Diputació, i menys encara

si hom té en compte que aquesta Administració no va facilitar tota la informació demanada per la primera sol·licitud.

3. *Informació reclamada i dret a accedir-hi*

La informació sol·licitada és la relativa a les despeses fetes per la Diputació de Girona en matèria de publicitat institucional i subvencions als mitjans de comunicació des de 2007 a 2018, tot distingint entre publicitat institucional, subvencions a mitjans digitals de titularitat privada en català o aranès i subvencions a mitjans informatius en general i tot identificant les empreses de mitjans beneficiades, amb el desglossament que fan les pàgines 30 a 40 de la Memòria de 2017 de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional.

La informació facilitada per la Diputació presenta dos tipus de mancances respecte d'allò sol·licitat: únicament facilita el total anual d'euros de la Diputació destinats a mitjans de comunicació (tot distingint entre diaris i setmanaris, televisions locals, emissores de ràdio, mitjans digitals i revistes), sense distingir entre publicitat institucional i subvencions, sense cap referència a les empreses beneficiades, i només facilita aquesta informació per als anys 2015 a 2018, ambdós inclosos, sense cap dada relativa als anys 2007 a 2014. Es pot concloure que substancialment no es facilita la informació sol·licitada.

Per valorar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada, cal determinar en primer lloc si es tracta d'informació pública. Atesos els termes en què defineix aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG (la informació que es troba en poder de l'Administració), sembla obvi que allò sol·licitat sens dubte s'ha de qualificar com informació pública, perquè té per objecte quelcom tant essencialment públic com és la destinació dels recursos econòmics d'una Administració pública, de l'ús dels quals és evident que n'hi ha d'haver un rastre documental a la comptabilitat de la Diputació, que segurament deu distingir entre publicitat i subvencions (despeses que sembla que haurien de formar part de capítols pressupostaris diferents) i recollir la dada de l'empresa o persona jurídica beneficiada. També sembla exigible que existeixi en poder de la Diputació la informació sol·licitada per a tot el període demanat, llevat que s'acrediti la seva destrucció d'acord amb la normativa sobre arxius.

Establerta la condició d'informació pública que té la sol·licitada, cal concloure que qualsevol persona té dret a accedir-hi, atesos els termes inequívocs dels articles 18 i 20.1 LTAIPBG, transcrits al fonament jurídic anterior, ja que no s'ha invocat cap límit legal que pugui impedir-ho, ni és versemblant, atesa la naturalesa de la informació sol·licitada, que n'hi pugui concórrer cap.

A més, el dret general d'accés a la informació sol·licitada s'ha de considerar reforçat en base a dues consideracions. Per una banda, per la condició de periodista que té la persona reclamant, de manera que a més del dret d'accés a la informació pública, amb la seva sol·licitud exerceix també el dret d'informació de l'article 20 de la Constitució. Per una altra, perquè l'objecte de la sol·licitud incideix

directament en matèries especialment rellevants per al dret d'accés a la informació pública i la seva funció bàsica de control social dels poders públics, com són el control de la destinació dels recursos públics i les relacions entre el poder polític i administratiu i els mitjans de comunicació.

A la vista de les anteriors consideracions, cal concloure que la persona reclamant té un dret especialment reforçat a la informació sol·licitada.

La Diputació denega l'efectivitat d'aquest dret sobre la base de dos tipus de consideracions: la necessitat d'una tasca complexa d'elaboració, per una banda, i el fet que part de la informació sol·licitada sigui anterior a la vigència de la legislació de transparència, per l'altra.

En relació amb aquest segon argument, cal indicar que si bé és cert que les Administracions públiques no tenen obligacions de publicitat activa (les definides pel títol II de l'LTAIPBG) fins a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el dret d'accés a la informació pública (que és precisament el que s'està exercint en aquest procediment) es projecta, segons l'article 2.b LTAIPBG, sobre tota la informació elaborada per l'Administració i la que es troba en el seu poder, sense cap requisit ni limitació derivada de la data de la seva elaboració o adquisició. Per tant, si bé l'any de referència de la informació pot determinar que hagi de ser o no publicada al web de transparència de la Diputació, aquesta dada és irrellevant als efectes de determinar el dret a obtenir-la, en exercici del dret d'accés a la informació pública. Per tant, la persona reclamant té dret a accedir a la informació sol·licitada relativa al 2007 i anys successius, igual com el té a la de l'any 2018.

En relació amb l'argument de què facilitar la informació sol·licitada, especialment la relativa a anualitats anteriors al 2015, requeriria una tasca complexa d'elaboració, cal assenyalar que, certament, l'article 29.1.b LTAIPBG considera com a causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública: *"si per a obtenir la informació que demanen cal una tasca complexa d'elaboració o reelaboració"*.

L'apartat 3 de l'article 29 requereix que les causes d'inadmissibilitat han de ser motivades, motivació que és especialment rellevant perquè l'apreciació d'una causa d'inadmissibilitat, a efectes pràctics, té conseqüències que fins i tot podrien ser més radicals que la concurrència d'un límit d'accés. Aquesta similitud en les conseqüències porta a què siguin també aplicables a les causes d'inadmissibilitat de les sol·licituds els requisits establerts pels apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG: *2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació"*.

En aquest procediment la Diputació es limita a invocar la causa d'inadmissibilitat de la tasca complexa d'elaboració, sense motivar en absolut, i menys encara acreditar, la seva concurrència en el cas concret. En atenció a les anteriors consideracions, aquesta mancança de la motivació més elemental obliga a rebutjar la concurrència de la causa d'inadmissibilitat invocada i concloure que la Diputació està jurídicament obligada a facilitar la informació sol·licitada.

Nogensmenys, no es pot descartar que la presentació de la informació sol·licitada, en els termes demanats per la sol·licitud, requereixi efectivament una tasca complexa i desproporcionada d'elaboració, en perjudici dels recursos públics que caldria esmerçar-hi. Si es dona aquesta eventualitat, seria pertinent distingir entre el que és essencial als efectes de la finalitat de l'accés sol·licitat (obtenir informació concreta sobre els recursos destinats a cada empresa de comunicació, per a cada un dels anys sol·licitats i per a cada un dels conceptes indicats a la sol·licitud) i allò que té més a veure amb la comoditat de la persona reclamant (que aquesta informació li sigui facilitada seguint les pautes d'una determinada publicació). Si la complexitat rau en la confecció de la presentació sol·licitada per la persona reclamant, la seva concurrència es pot admetre més fàcilment, sempre que es faciliti la informació de fons o en brut sol·licitada, desglossada en els termes en què la té la comptabilitat de la Diputació, a ser possible en un format electrònic que permeti la seva reutilització (full de càlcul, per exemple), i que sigui la pròpia persona reclamant qui elabori la presentació que més li convingui. De fet, l'article 29.1.b LTAIPBG preveu que en cas de concorre la necessitat d'una tasca complexa d'elaboració de la informació sol·licitada, *"es pot donar la informació de manera desglossada, amb l'audiència prèvia del sol·licitant"*. I és que si bé és exigible l'esforç que sigui necessari perquè les Administracions públiques facilitin la informació sol·licitada per la ciutadania, especialment en un cas com aquest, en el que en exercici també del dret d'informació es demanen dades sobre disposició de recursos públics destinats a empreses de comunicació social, aquesta exigència sens dubte és menor, per raons de proporcionalitat, quan es tracta d'atendre, més que l'accés a la informació, la comoditat de la persona reclamant.

Cal concloure, per tant, tot reiterant el dret de la persona reclamant a tota la informació sol·licitada, entesa aquesta com les despeses fetes amb càrrec a recursos de la Diputació de Girona, per a cada un dels anys entre 2007 i 2018, ambdós inclosos, destinades a publicitat institucional o a subvencions a mitjans de comunicació, tot especificant, per a cada anualitat, les quantitats percebudes per a cada una de les empreses de comunicació social beneficiades de les despeses en qüestió i tot distingint entre despeses de publicitat institucional, despeses de subvencions estructurals a mitjans informatius digitals de titularitat privada en català o aranès i despeses de subvencions a mitjans informatius en general, no només digitals. En la mida que no requereixi un esforç desproporcionat per a la Diputació, aquesta informació s'ha de facilitar desglossada de la manera que es troba a les pàgines 30 a 40 de la Memòria de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional 2017; en cas que aquesta presentació requereixi una tasca complexa i desproporcionada per a la Diputació, que en tot cas hauria de motivar,

pot consultar la persona reclamant i facilitar-li la informació bàsica de què disposa l'Administració provincial, amb el grau de concreció de conceptes i empreses beneficiades indicat, de manera que la pròpia persona reclamant pugui elaborar el desglossament demanat.

4. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG. Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

5. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 16 de gener de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 690/2019 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada sobre publicitat institucional i subvencions a mitjans de comunicació, corresponent als

- anys 2007 a 2018, ambdós inclosos, amb identificació dels conceptes i de les empreses de comunicació beneficiades.
2. Requerir a la Diputació de Girona que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de quinze dies, de conformitat especialment amb les consideracions fetes al darrer paràgraf del fonament jurídic 3.
 3. Requerir a la Diputació de Girona a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
 4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
 5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 690/2019 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.